

สวัสดีค่ะวันนี้ผู้เขียนขอแทนตัวเองว่า ชุมนนะคะ รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับโอกาสจากสมาคมสตรีไทยนอร์เวย์ ให้นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่นที่ติดตามพ่อแม่มาอยู่ต่างแดน แหม..แค่ได้ยินคำว่า ‘วัยรุ่น’ คุณพ่อคุณแม่ทั้งหลายก็คงจะรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า เรียกหายาดม ยาลม ยาหม่อง กันเลยทีเดียว และไหนวัยรุ่นจะต้องเดินทางมาใช้ชีวิตในต่างแดนอีก ...เดี๋ยวก่อนคะ เด็กวัยรุ่นเขาก็ปวดเศียรเวียนเกล้าเหมือนกัน ไม่ใช่แค่เราๆ พ่อแม่เท่านั้น เพราะวัยรุ่นเป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และทางสังคม เป็นช่วงที่มีการพัฒนาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงด้านชีววิทยาในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้ จากสภาพที่ต้องพึ่งพาพ่อแม่ไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง ในวัยนี้เด็กจะมีความต้องการอิสระสูง ออกแนวต่อต้านผู้ใหญ่ อ่อนไหว ไวต่อความรู้สึก และเพื่อนมีความสำคัญกับเขามาก นั่นไงเขาถึงได้เรียกรุ่นว่า วัยว้าวุ่น

ช่วงชีวิตของเด็กที่ต้องติดตามพ่อแม่มาอยู่ต่างประเทศในขณะที่เขาเป็นวัยรุ่นนั้น ก็คงไม่ใช่เรื่องง่ายนัก เพราะเด็กๆ ต้องมาเริ่มต้นสร้างสังคมใหม่ มีเพื่อนใหม่ ต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ พังภาษาที่ไม่คุ้นเคยและต้องอยู่สภาพอากาศที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับประเทศไทย เด็กๆ ต้องผ่านบททดสอบมากมายในชีวิต และบุคคลที่ต้องทำหน้าที่เป็นหางเสือ ก็คือ คุณแม่

ชุมนี่ได้พูดคุยกับคุณแม่หลายท่านที่พาลูกๆ ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นมาอยู่ต่างประเทศด้วย นั่นหมายความว่า เด็กก็ต้องมาอยู่กับครอบครัวใหม่ของแม่ ซึ่งก็แน่นอนประกอบไปด้วยพ่อเลี้ยง หรือบางรายก็มีลูกของพ่อเลี้ยงอยู่ในบ้านด้วย เด็กๆ หลายคน เข้ากันได้กับพ่อเลี้ยง แต่ก็มีอีกจำนวนหนึ่งที่เข้ากันไม่ได้ นี่คือปัญหาอันดับต้นๆ ที่คุณแม่และเด็กจะได้พบ แต่อีกปัญหาที่ใกล้ตัวที่สุดคือ ความสัมพันธ์ของแม่กับลูกเอง

คุณแม่หลายท่านมาใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศหลายปี ความใกล้ชิดกับลูกก็น้อยลง ความไวเนื้อเชื้อใจ การลังเลใจและไม่เชื่อใจในตัวแม่ก็เพิ่มขึ้น ในวันที่ลูกต้องเดินทางมาใช้ชีวิตกับแม่ เด็กบางคนก็พกพาความลังเลใจนั้นมาด้วย เด็กบางคนตกใจเมื่อภาพที่เขาวาดไว้ในตอนก่อนที่จะมา และภาพที่เขาเห็นนั้นไม่เหมือนกันเลย

พี่เหม้ม คุณแม่สุดฮิปบอกว่า **“ไม่มีแม่คนไหนสมบูรณ์แบบ แต่แม่ทำทุกอย่างได้ เพื่อให้ลูกได้ในสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ”** ชุมนว่าคุณแม่หลายคนก็อ่านอยู่กำลังผงกหัวเห็นด้วยกับพี่เหม้ม

ใช่ที่สุด คุณแม่เป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้สถานการณ์ที่ตั้งเครียดเบาบางลงได้ การสร้างความไว้วางใจให้กับใครคนหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะกับลูกของตัวเอง เด็กที่มาอยู่ต่างประเทศใหม่ๆ ต้องการเพื่อน วัยรุ่นส่วนใหญ่เวลามีปัญหาจะคุยกับเพื่อนเป็นอันดับแรก พอเขามาอยู่ต่างประเทศคนที่เขารู้จักคนแรกก็คือ คุณแม่ แล้วจะทำยังไงถึงจะเข้าไปนั่งในใจลูกได้

แม่พร บอกว่า **‘เราต้องเป็นเพื่อนกับลูก ไม่ใช่จุกจิกเขานะ แต่ใส่ใจเขา สนใจเรื่องของเขา ถามสารทุกข์สุขดิบของเขาทุกวัน’**

ด้วยความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกันระหว่างแม่กับลูก พอลูกย้ายมาอยู่ด้วยที่ต่างประเทศ บางท่านกลัวลูกไม่รัก เพราะลึกๆ รู้สึกผิดในใจที่ต้องมาแต่งงานใหม่ และไม่ได้เลี้ยงดูลูกมาหลายปี ไม่อยากให้ลูกเสียใจ เลยเกิดการตามใจเด็ก และคิดว่าการตามใจคือการให้ความรักและอิสระภาพทดแทนช่วงเวลาหลายปีที่ตัวเองไม่ได้ดูแลลูก และไม่กล้าที่จะสั่งสอน บางคนก็ให้แต่เงิน

แม่พรเล้าให้ฟังว่า ‘ลูกตามมาอยู่เยอรมนีตอนอายุ 14 ปี การต่อสู้ของชีวิตในตอนแรกๆ ไม่ได้ราบรื่นเลย ล้มลุกคลุกคลาน ลูกใช้เวลาปรับตัวอยู่ปีกว่า อยากกลับบ้าน นอนร้องไห้ แม่เห็นใจและสงสารลูกมาก มีโดนเหยียดสีผิว สีผม โดนล้อเลียน ภาษาที่ยังไม่เข้าใจเข้าทาง แต่เราต้องทำตัวให้เข้มแข็ง และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกเราให้ได้ ลูกเจ็บ แม่นั้นเจ็บกว่าหลายเท่า แต่เราไม่แสดงออก เราต้องแข็งแกร่งกว่าเขาหลายเท่า เพื่อให้เขาเห็นว่าแม่ทำได้ ลูกก็ทำได้เหมือนกัน ‘

คุณแม่หลายคนลืมนึกถึงวัยของชมเชยลูก ไม่ปล่อยให้เขาพึ่งตนเองคอยไปรับไปส่งทุกวัน ไม่สอนเรื่องบาปบุญคุณโทษหรือการเป็นผู้ให้ ไม่สอนให้ลูกรักการเรียนรู้อะไร และไม่สอนเรื่องกัลยาณมิตร แม่บางคนทำแต่งงานสังคมลืมนึกถึงแม่

คุณแม่อย่าลืมนะคะ ช่วงแรกๆ ที่ลูกย้ายมาอยู่ต่างแดนด้วย **คุณคือ เพื่อนที่ใกล้ชิดที่สุดของลูก**

เพื่อนที่ดีที่สุดอันดับสองของเด็กที่มาอยู่ต่างประเทศใหม่ๆ คือ คุณครูสองภาษา เด็กหลายคนให้ความไว้วางใจที่จะพูดคุยปัญหาของเขาให้กับคุณครูฟัง เท่าที่ผู้เขียนได้คุยกับเด็กบางคน เด็กยกเอาครูเป็นต้นแบบในการเรียนรู้อะไร ทำให้เขาเรียนวิชานั้นๆ ได้ดีจนนำไปสู่วิชาชีพที่เขาเลือกทำในปัจจุบัน

เพื่อนอันดับที่สาม คือ **«กลุ่ม» เพื่อนวัยรุ่นคนไทยที่อยู่ในต่างประเทศ** จากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เด็กบางคนที่ไม่ม่คุณแม่เป็นเพื่อนที่เขาไว้วางใจได้ เขาก็จะพยายามหากกลุ่มเพื่อนที่ใช้ชีวิตใกล้เคียงกับเขา มีสถานภาพครอบครัวคล้ายๆ กัน แอบมีปัญหาในใจคล้ายๆ กัน ถ้าวัยรุ่นคบกลุ่มเพื่อนที่ดี เขาก็จะมีแนวคิดที่ดีและถูกต้อง เด็กๆ ช่วยกันกำลังใจกันและแนะนำหาทางออกที่ดีให้กันและกัน ส่วนเด็กคบกลุ่มเพื่อนที่มีปัญหา เขาก็จะมีแนวโน้มที่จะเป็นคนมีปัญหาเช่นกัน

จริงๆ แล้ว เด็กๆ สามารถเข้ากลุ่มได้อย่างไม่มีปัญหาอะไรนะค่ะ แต่ผู้ใหญ่ควรที่จะให้ความใกล้ชิดสนิทสนมด้วย จะได้รู้ว่าลักษณะของกลุ่มที่ลูกเราไปคลุกคลีนั้นเป็นอย่างไร พ่อแม่เองก็สามารถโน้มน้าวให้วัยรุ่นคบกลุ่มเพื่อนที่ดีได้

คุณแม่หลายท่านที่ซุนหันได้พูดคุยด้วยแต่ไม่ขอเอ่ยนามในที่นี่ ก็สารภาพว่า ในช่วงปีแรกที่เด็กๆ ย้ายมาอยู่ต่างประเทศ จะไม่แนะนำให้มีเพื่อนเป็นคนไทย ห้ามเลย เนื่องจากต้องการให้ลูกปูพื้นฐานภาษาใหม่ให้แน่นก่อน ได้ภาษาแล้วก็ห้ามปรามอะไร

ซุนหันมีโอกาสได้พูดคุยกับแม่พร ซึ่งมีลูกวัยรุ่นติดตามมาใช้ชีวิตที่เยอรมนีด้วยค่ะ

สวัสดิ์ดีค่ะคุณแม่ คิดยังไงบ้างก่อนจะทำเรื่องให้ลูกย้ายมาอยู่ที่นี่คะ ?

แม่พร ‘ตามความคิดเราคือ เขาจะได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ และเปิดโอกาสใหม่ให้กับชีวิต’

อะไรที่คุณแม่คิดว่าสำคัญที่สุดในช่วงแรกๆ ที่เขาย้ายมาอยู่ต่างแดน?

แม่พร ‘เราต้องเป็นต้นแบบที่ดีให้กับลูก ให้กำลังใจลูก อยู่เคียงข้างเขา เราคบเพื่อนแบบไหนลูกเราเห็น เราปฏิบัติตัวอย่างไรลูกเราก็เห็น อยู่ข้างๆ เขาเสมอในวันที่เขาท้อและถอดใจ’

ความสัมพันธ์ของคุณแม่กับน้องเป็นยังไงบ้างคะ?

แม่พร ‘เราเป็นเพื่อนกับลูกระหว่างเราแม่กับลูก เราไม่มีอะไรปิดบังกัน เชื่อใจกัน มีปัญหาคุยกันและให้อิสระเขา ให้เขามีแฟน ลองคบ ไม่ได้ ก็เลิก มันเป็นเรื่องธรรมชาติที่พ่อแม่อยากเห็นลูกมีความสุข กับคนที่ลูกรัก และเขาก็รักลูกเรา โชคดีที่น้องเป็นคนรักดีเชื่อฟังแม่ เขาอดทน’

แม่เป็นต้นแบบและนำทางให้เขายังไงบ้าง ?

แม่พร ‘แม่เลือกที่จะพาลูกเข้าวัดปฏิบัติธรรมด้วย มีอะไรเปิดใจคุยกันกับลูก ไม่มีความลับต่อกัน การที่พาลูกไปวัด ทำให้ลูกก็ได้เรียนรู้หลายอย่าง ได้พบปะกับผู้คน ได้พบผู้ใหญ่ที่มีเมตตา และมีกัลยาณมิตรที่ดี เราต้องประทับใจพระองค์ของเขา แม่สอนให้เขาทำงานเพื่อสังคม’

น้องกาญจนะคะ ตอนที่แม่บอกว่าจะพามาอยู่ด้วย เรารู้สึกยังไงคะ มาแรกๆ มีอุปสรรคอะไรบ้าง? (น้องกาญจนะลูกสาวแม่พรคะ)

น้องกาญจนะ “ตัวหนูอยากมามากคะ มาอยู่แรกๆ ก็รู้สึกที่เราแตกต่าง ภาษาไม่ได้ เพื่อนก็พยายามชวนนะคะ แต่เราคิดไปเองว่าเราเข้ากับเขาไม่ได้ และพ่อเลี้ยง ท่านเจ้าอากรมณีนิตนี้ เราก็กลัวนิดหน่อยคะ ที่บ้านก็เข้มงวด ไปไหนมาไหนต้องบอก ตอนนี้ก็ติดนิสัยไปเองไปไหนมาไหนก็บอก ถือว่าเป็นเรื่องดีที่เขาเข้มงวด”

แก้ปัญหาเรื่องภาษายังไงบ้างคะ?

น้องกาญจนะ “ก็ตั้งเป้าหมายเลยคะว่า 3 เดือนเราต้องเข้าใจและสื่อสารได้ ก็นำมาใช้มาฝึกกับน้องต่างแม่ และฝึกกับเพื่อนที่โรงเรียน”

ข้อดีของการที่เราได้อยู่กับคุณแม่ที่ต่างประเทศละคะ?

น้องกาญจนะ “เรามีโอกาสสูงกว่าเด็กหลายๆ คน ทั้งด้านเทคโนโลยี และการศึกษา มีโอกาสที่จะค้นหาตัวเอง ทั้งในเรื่องการเรียนและการทำงาน หนูเองก็ทำงานไป เรียนไปด้วย สุดท้ายก็ค้นพบอาชีพที่รักและเหมาะกับตัวเราจริงๆ”

อยากฝากอะไรไว้เป็นข้อคิดกับน้องๆ ที่เพิ่งย้ายมาอยู่บ้างคะ?

น้องกาญจน์ ‘เราเป็นคนไทย เรามาอยู่ต่างประเทศ เราต้องขยันกว่าคนอื่น 3-4 เท่า ทุกอย่างที่เราเรียนรู้มันได้กับตัวเราอยู่แล้ว และที่คุณแม่พาเข้าวัด มีส่วนดีมาก ๆ กาญจน์ได้หนังสือของหลวงพ่ोजรัญมา ซึ่งทำให้ตัวเองเชื่อในเรื่องเวร เรื่องกรรม และก็ได้นำสมาธิมาใช้ในการเรียนคะ อยากจะฝากน้องๆ ให้มองโลกในแง่ดี อย่าติดความสบาย ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตั้งเป้าหมายภาษาต้องได้ ปีแรกควรตั้งใจเรียนภาษาให้ได้ มีเพื่อนคนไทยเมื่อไหร่ก็ได้ เปิดรับวัฒนธรรม เรามาเรียนรู้ ไม่ใช่มาหาเพื่อนคนไทยในต่างประเทศ อีก 10 ปีก็ยังไม่สายที่จะมีเพื่อนคนไทย คนที่นี้จริงใจเราเรียนรู้จะอะไรจากเขาได้เยอะคะ’

เปลี่ยนมุมมองกลับมาที่คุณแม่บ้าง จากวันนั้นถึงวันนี้คุณแม่เห็นพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของลูกยังไงบ้าง?

แม่พร ‘น้องกาญจน์ เป็นคนสู้ และมีจิตสำนึก เขาเจียมตัว และโชคดีได้พบคุณครูคนไทยที่สอนคณิตศาสตร์ที่มีความเมตตา และมีความเป็นครูในสายเลือดอย่างแท้จริง ทำให้เขารักคณิตศาสตร์ จนตัดสินใจเรียนต่อทางด้านบัญชี ซึ่งก็ต้องย้ายไปอยู่อีกเมือง แม็กก็ย้ายตามลูกไป เพราะเราต้องคอยสนับสนุนเขา ส่งเขาให้ถึงฝั่ง และแม็กก็ภูมิใจในตัวเขาที่วันนี้เขาได้ทำงานด้านบัญชีที่เขารัก มีกัลยาณมิตรที่ดีในการฝึกปฏิบัติธรรม และเขาก็ทำงานเพื่อสังคม คอยสนับสนุนงานบัญชีของวัด และกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น’

ลองมาฟังความเห็นจากคุณแม่อีกท่านหนึ่งนะคะ แม่เหม่มเป็นอีกคนหนึ่งที่พาลูกๆ มาใช้ชีวิตในต่างแดนด้วยคะ

แม่เหม่มบอกว่า ‘เป็นแม่จะอ่อนแอได้อย่างไร ต้องเข้มแข็งไว้ เพื่อเป็นกำลังใจและตัวอย่างที่ดีให้กับลูก’

สวัสดิ์คะพี่เหม่ม ลูกมาอยู่กับพี่ตอนอายุเท่าไรคะ ต้องเผชิญกับอะไรบ้างในช่วงแรก ?

พี่เหม่ม : ‘น้องมาตอน 14 จะเข้า 15 ปีคะ ปัญหาใหญ่ที่เจอนั้นไม่ใช่ภาษาหรืออากาศนะคะ เป็นปัญหาเรื่องพ่อเลี้ยงคะ ตอนนั้นเจอศึกหนักมาก ลูกมาอยู่ใหม่ๆ ด้วย ก็เสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น ที่แม่ไม่ได้อยู่กับพ่อเลี้ยงที่ดีอย่างที่เขาคิดไว้ แต่เราเป็นแม่จะอ่อนแอได้อย่างไร ต้องเข้มแข็งไว้ เพื่อเป็นกำลังใจและตัวอย่างที่ดีให้กับลูก เจ็บ ตาย ป่วยไม่ได้ ต้องต่อสู้เพื่อลูก ใครไม่รักเราไม่เป็นไร แต่เราต้องรักตัวเองและลูกของเรา บอกกับตัวเองว่าต้องสู้ ต้องอยู่ ยอมเหนื่อย ทำงานทั้งกลางวัน กลางคืน รับจ้างทำความสะอาดที่เหม่งงาน ไปทำหมด ต้องเปลี่ยนรถเมลลี่ที่สายก็ยอม’

ปกติลูกใหม่คะเรื่องความลำบากต่างๆ ของเราในต่างประเทศ?

พี่เหม่ม: เรื่องพ่อเลี้ยงคนนี้ได้บอกลูก ว่าเขาเลี้ยงดูเราหรือปฏิบัติกับเราอย่างไร แต่ก็ขอบคุณเขาที่เขาดำเนินเรื่องจนเราแม่ลูกได้มาอยู่ด้วยกันจริงๆ ก็เปิดใจกับลูกทุกเรื่อง ให้รับรู้สถานการณ์การเงิน ให้รับรู้สภาพความเป็นจริงในตอนนี้ เรารู้ว่ามาอยู่ที่นี่เพื่ออะไร เพื่อลูกเท่านั้นเราทนได้ทุกเรื่อง เราหิว เราอดทน ได้กรอกราคา 20 โครนอยากจะกินน้ก แต่คิดอีกทีเพิ่มอีก 6 โครน ก็ได้อาหารให้ลูกแล้ว ก็ไม่กินดีกว่า ขอขอบคุณลูกที่อยู่เคียงข้างเรามาตลอด

ในสถานการณ์อย่างนั้น สอนลูกยังไงคะ?

พี่เหม่ม : ไม่ให้ลูกเอาตัวไปเปรียบกับใคร และให้เขารู้จักตัวตนของเขาเอง อดทน สอนให้เขาเก็บเงิน ให้ตั้งใจเรียน เพื่ออนาคต และมีความเคารพต่อผู้ใหญ่ แม้ว่าพ่อเลี้ยงจะไม่ได้เมตตาเรามากนัก แต่เด็กๆ ก็ไม่โกรธและไม่โทษพ่อเลี้ยงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ความสัมพันธ์ของพี่กับลูกๆ เป็นยังไงบ้างคะ?

พี่เหม่ม : พื้นฐานของเด็กๆ เกิดมาจากความรัก แต่เติบโตมาในครอบครัวที่แตกแยก พี่รู้ว่ามันกระทบจิตใจลูก บอกให้เขาทราบว่าพ่อแม่ทะเลาะกันมันไม่ใช่ปัญหาของลูก พ่อแม่รักลูกเสมอ บอกให้เด็กรับรู้เรื่องการหย่าร้าง และยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น พี่กับลูกสนิทสนมกัน เหมือนเป็นเพื่อนกัน

ตัดภาพมาที่น้องช็อบเปอร์ลูกแม่เหม่ม

สวัสดิ์คะช็อบเปอร์ แรกๆ ที่แม่บอกว่าจะให้เรามาอยู่นอร์เวย์แล้วนะ รู้สึกยังไงบ้างคะ?

ช็อบเปอร์ : ความคิดตอนแรกนั้นคือ อยากมาอยู่ที่นอร์เวย์ แต่ก็รู้สึกคิดบวก คิดลบกับแม่บ้าง เพราะเราก็น่าๆ กันช่วงหนึ่ง ที่กังวลมากก็เรื่องการเรียนภาษาใหม่ และก็ช็อคมากกับสภาพแวดล้อม มันไม่ได้เป็นไปอย่างที่คิดไว้

ปัญหาที่เราคิดว่าหนักสุดช่วงแรกๆ ที่เรามาอยู่เป็นเรื่องอะไร?

ช็อบเปอร์ : เราเข้ากับพ่อเลี้ยงไม่ได้ คุยกันไม่ได้เลย แล้วความห่างกับแม่ด้วย แม่ไม่ได้เลี้ยงเราหลายปีก็อึดอัดนิดหน่อยที่จะพูดคุย ก็มีบ้างที่โกรธพ่อเลี้ยงที่เขาทำไม่ดีกับแม่ แต่ผมก็คิดเสมอว่าเขาช่วยเรา ให้เราได้มาอยู่ที่นอร์เวย์กับแม่ แล้วก็มีข้อเรื่องภาษาและการสื่อสารพูดคุยครับ เพราะเราบอกอธิบายให้เขารู้สึกคิดและรู้สึกของเราแบบละเอียดอ่อนเหมือนภาษาไทยไม่ได้

เราคิดและแก้ปัญหาอย่างไร?

ช็อบเปอร์ : บอกตัวเองว่าต้องถึบตัวเองครับ ต้องเลี้ยงดูตัวเองให้ได้ เริ่มจากตั้งใจเรียนภาษา ดูทีวี อ่าน จดคำที่เราไม่รู้ ท่องเอง ถามเพื่อนคนนอร์ชในท้อง ถามคุณครูสองภาษา ผมจะมีสมุดจดเล่มเล็กๆ ติดตัวเสมอ ไว้จดคำที่ไม่รู้ แรกๆ เพื่อนคนไทยก็ล้อบ้างครับว่าเป็นเด็กเรียน แต่ผมก็เลือกที่จะเป็นตัวของตัวเองครับ ยังจดพกสมุดจดคำศัพท์เหมือนเดิม เวลากลับบ้านก็มาคุยกับน้องชายเป็นภาษานอร์เวย์ ความสัมพันธ์กับแม่ก็ดีขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ เราคุยกันทุกเรื่องเป็นเพื่อนกันครับ

น้องเรียนไปด้วย ทำงานไปด้วย คุณแม่สอนอะไรบ้าง?

ช็อบเปอร์ : แม่สอนให้ตั้งใจเรียน รู้จักเก็บเงิน จะคบเพื่อนคนไทยก็ให้พิจารณาดู คำพูดต่างๆ ที่แม่บ่น ทำให้เราคิดได้ และเรื่องเคารพผู้ใหญ่ แม่จะเตือนเสมอผมเรียนไปทำงานไปตั้งแต่มาอยู่ที่นอร์เวย์ได้ไม่กี่เดือน ตอนนั้นขอมือถือแม่แล้วแม่ไม่ซื้อให้น้อยใจครับ แต่แม่บอกว่า วันที่ผมทำงานได้เองแล้วเอาเงินที่ผมหามาได้เองไปซื้อผมจะภูมิใจกว่า แล้วก็จริงอย่างที่แม่ว่า

เวลาที่ท้อ บอกกับตัวเองยังไงบ้างคะ?

ช็อบเปอร์ : ล้มได้ แต่ต้องลุกขึ้น พักได้ แล้วก็เดินต่อ และผมก็คิดถึงสายตาของแม่ ในวันแรกเราได้พบกัน ตอนที่ผมเดินลงมาจากรถบัส

อยากจะฝากอะไรถึงน้องๆ ที่ติดตามคุณแม่มาอยู่ต่างประเทศบ้างคะ?

ซ้อปเปอร์ : เรามาอยู่ต่างประเทศ ได้โอกาสดี และกำไรมากมายครับ ได้เรียนฟรี รัฐสนับสนุน เรียนภาษาได้มากกว่า 3 ภาษา ได้เปรียบหลายๆ คนและเป็นหน้าเป็นตาให้ประเทศไทย ผมภูมิใจที่เป็นคนไทยครับ มันเป็นจิตวิญญาณที่ปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก อยากให้ทุกคนทำในสิ่งที่ตัวเองจะทำให้ได้ ทำทายตัวเอง ให้ลอง ต้องกล้าลอง กล้าเปลี่ยนแปลง อย่าอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยม ออกนอกรอบในทางที่ดี อย่าตามเพื่อน ต้องรักตัวเองก่อน คิดถึงตัวเองก่อน แล้วจะได้ช่วยคนอื่นได้

ซ้อปเปอร์เป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กไทยที่ติดตามแม่มาอยู่ต่างประเทศ ด้วยใจที่แข็งแกร่ง มุ่งมั่น ใช้ชีวิตอย่างมีจุดหมาย เอาชนะอุปสรรคต่างๆ มาได้อย่างน่าชื่นชม น้องบอกว่า «ถ้าผมมีโอกาสได้พบกับพ่อเลี้ยง ผมจะขอบคุณเขา ที่เขาทำให้ผมได้มาอยู่ที่นี่» ซ้อปเปอร์ ได้รับการคัดเลือกให้เข้าทำงานในตำแหน่งสจ๊วต ประจำสายการบินอริวิเจี้ยนแอร์ไลน์ ขณะนี้อยู่ระหว่างการอบรมเรื่องการดูแลผู้โดยสาร ชุมชนที่ได้ฟังเรื่องของน้องในวัยเด็กไร้เดียงสา ก่อนที่จะมีวันนี้ก็อดที่จะยิ้มตามไม่ได้เลยคะ

วันหนึ่งเด็กชายตัวน้อยๆ ยืนจับมือคุณแม่ชี้ให้แม่ดูเครื่องบิน แล้วบอกว่าหนูจะทำงานบนนั่นนะแม่ วันนี้เขาเดินมาถึงจุดนี้ได้ อย่างน่าภาคภูมิใจ และเขาจะได้ไปไกลกว่านี้อีกแน่นอน

ทำนี้ซ้อปเปอร์เชื่ออย่างหนึ่งว่า การมีทัศนคติที่ดีในการใช้ชีวิต ไม่คิดเอาแต่โทษตัวเองและคนรอบข้าง มองให้เห็นโอกาสในทุกอุปสรรคที่เกิดขึ้นในชีวิตให้ได้ สร้างความสัมพันธ์ที่ดี เริ่มด้วยการสื่อสาร พูดคุยกัน ฟังกันให้เข้าใจ ให้กำลังใจกัน ปรับตัวเข้าหากันทั้งพ่อแม่และลูก จะส่งผลให้ ทุกคนก้าวข้ามอุปสรรคต่างๆ ไปด้วยดี การใช้ชีวิตในต่างประเทศไม่ได้ง่าย แต่ก็ไม่ยาก เราเป็นต้นแบบเหมือนคนที่เกิดในประเทศนี้ไม่ได้ แต่เราเป็นต้นแบบที่ออกดอกออกผลในดงสนได้เหมือนกัน

«ลูกคือกระจกสะท้อนตัวตนของพ่อแม่ มากกว่าที่หลายๆ คนคิด อยากให้ลูกเป็นอย่างไร พ่อแม่ก็ควรที่จะสร้างภาพเหล่านั้นให้เป็นแบบอย่างกับลูก”

ขอให้ผู้อ่านทุกท่านมีความสุข ร่มเย็นค่ะ

ผู้เขียน ลีลา ชุณหิ